

O fărâmbă de etern

În umbra vieții stă plângând omul și meditează,
și se gândește, vrând -nevrând, ce înseamnă această viață?

Ce-i universul fără om și omul far' de lume,
cum putem noi, făpturi în timp, să știm tot ce ascunde?

Soare, lună, constelații, calea lactee-i univers ,
gratitudine , frumos și puritate , căci eu pe toate le iubesc.

Un freamăt dulce și obscur mă-ndeamnă să plutesc
și să descoper temător al existenței vers.

Ce-i dincolo de acest fundal apăsător și rece?
E selenar sau tot teluric acest melanj ce trece?
E fantezie, iluzor sau pur și simplu viață?
E tot ce vreau, și n-am de gând, căci sufletul mă învață
E univers....și totuși nu-i , căci dincolo de stele
E-un vizionar pierdut în timp ca și visele mele.